

<https://www.ladanesa.com/helse/44-nyheder/udflugterarejser/4628-acebuchal-den-forladte-landsby-ved-frigiliana>

<http://barelacebuchal.blogspot.dk/>

Acebuchal – den forladte landsby ved Frigiliana

Skrevet af Else Byskov, fotos af E. Knaus og Else Byskov på 30-09-2014 17:34. i [Udflugter & Rejser](#)

Acebuchal er en lillebitte landsby, der ligger lidt nordvest for Frigiliana ved Nerja, øst for Málaga. Landsbyen ligger halvvejs nede i en slugt, godt beskyttet af de omkringliggende bjerge, som i dag er en del af naturparken Sierras de Tejeda, Almijara y Alhama. Acebuchal blev forladt engang i 1940'erne på trods af, at landsbyens ca. 150 beboere fint kunne få deres udkomme af den omkringliggende jord samt kalkbrænding i slugten. Det var altså ikke af økonomiske grunde, at byen blev forladt. Men hvorfor så? Dette skal vi se på i denne artikel samt give inspiration til 2 helt fantastiske vandreture i den smukke natur omkring landsbyen. Og så skal vi huske at anbefale den helt supergode restaurant, der i dag ligger i Acebuchal. Landsbyen er nu om dage heldigvis slet ikke forladt længere, men tiltrækker et pænt antal besøgende hver dag.

Acebuchal blev grundlagt engang i 1700 tallet, og den var dengang et "stop på vejen" mellem Granada og Nerja. I dag kan det være svært at forestille sig, hvor vanskeligt det var at transportere folk og varer igennem de meget uvejsomme bjerge, der ligger her nord for Nerja. Bjergkæden Sierra de Almirajara går parallelt med kysten og er med sine op til 1800 m. en gevaldig barriere for samfærdsel mellem kystområdet og Granada med de frugtbare sletter. Men der var en mulddyrsti, der bugtede sig vej tværs over bjergkæden. Den hed El Camino Real – den kongelige vej. Denne vej gik igennem Acebuchal, som derfor nød godt af besøg af de mulddyr drivere, der transporterede varer fra kysten til Granada og omvendt. Denne Camino Real gik op gennem flodsengen Arroyo de Acebuchal, forbi Venta de Cebolleros, op til Collado Blanquillo, op ad Cuesta de las Angústias, forbi Venta de Panaderos og op til Puerto de Frigiliana. Herfra gik den ned imod Jayena for at slynge sig videre imod Granada. Lidt af en rejse.

Årsagen til, at Acebuchal blev forladt, skal findes i den spanske borgerkrig. Frigiliana var "rød", altså republikansk, i borgerkrigens start, men Francos tropper fik indtaget byen i 1937 og gik hårdt frem imod enhver, der blev mistænkt for at være på republikkens side. Hovederne rullede og et sandt terrorregime blev gennemført. Derfor så mange sig nødsaget til at flygte op i de uvejsomme bjerge, hvor de mere eller mindre kunne vide sig i sikkerhed. Men de skulle jo have forsyninger for ikke at dø af sult, og den nærmeste landsby, hvor de kunne proviantere, var Acebuchal. De fleste holdt nemlig til i en hule oppe på bjerget El Cisne, beliggende ca. 8 km. fra Acebuchal ad en meget stejl og vanskelig sti. Beboerne i Acebuchal blev derfor hele tiden "besøgt" af disse "Maquis" eller "gente de la sierra" (folk fra bjergene) som de blev kaldt. Da de ikke havde penge til at betale varerne med, blev det med tiden for meget for beboerne i Acebuchal, som desuden var udsat for "kontrolbesøg" fra Guardia Civil, som havde dem under mistanke for at hjælpe "de røde". Som en lus mellem to negle sad Acebuchal midt i den guerrilla krig, der konstant udspandt sig. I løbet af 40'erne forlod landsbybeboerne stedet og bosatte sig enten i Frigiliana eller Cómpeña, og i 1948 fik de sidste beboere påbud om at forlade landsbyen, som derefter stod helt tom. Acebuchal blev til en spøgelsesby og stod i 3 årtier og faldt mere og mere sammen indtil der i 1998 skete noget.

Mange af de børn, der var vokset op i Acebuchal, bar stadig landsbyen i deres hjerter, og der opstod et ønske om at genopbygge stedet. Blandt dem var kvinden Virtudes, der havde besøgt Acebuchal sammen med sin far, da hun var lille. Lige siden da havde hun haft en drøm om at genopbygge landsbyen. Hun fik overtalt sin mand Antonio om, at projektet var en god idé, og de begyndte at opkøbe de forladte huse og at bygge dem op. Resultatet er intet mindre end fantastisk, idet landsbyen i dag fremstår i sin oprindelige stil, men renoveret, shinet op og meget attraktiv. Der er kælet for detaljerne i hvert eneste hus, og byen har nu også en fin græsomkranset pøl. Husene kan lejes fra byens website: www.elacebuchal.es og man kan oven i købet få helpension, idet Antonio og hans sønner også driver en restaurant i byen. Denne restaurant er blevet lidt af et hit, idet folk valfarter dertil hver dag, dels for at bese den smukt restaurerede landsby, og dels for at nyde den fantastiske mad, der serveres. Det hele er nemlig hjemmelavet, lige fra brødet til alle retterne til kagerne og isen. Lækkert, rustikt og ægte. Det kan være en god idé at bestille bord på 650 956 033. Restauranten tager ikke kreditkort, for der er ikke kontakt til telefonnettet, så husk kontanter.

Da Acebuchal ligger omgivet af fantastisk, uberørt natur, er det ikke svært at anbefale vandreture i omegnen, og her kommer to:

For at komme til Acebuchal skal man køre rundt om Frigiliana på vejen, der går neden om byen. Man fortsætter derefter opad, indtil man ser et skilt på højre hånd hvor der står El Acebuchal. Her drejer man. Der er også en Gran Senda de Málaga markering her, for den sti (GR 249) går ned igennem Acebuchal på sin vej mod Cómpeta. Man fortsætter op ad en cementvej indtil den flader ud og går lige ud et stykke. Ved nogle store el master går en vej af til højre, og her drejer man ind. Et skilt "siger" Acebuchal 1,7 km. Man fortsætter nu blot hen ad grusvejen, og når et skilt viser af til venstre kører man ned og er nu i landsbyen.

Tur 1:

Vores første vandretur er på ca. 9 km. med "kun" 220 højdemeter, så det er en superfin tur. Vi parkerer lige efter at vi er drejet af mod højre ved masterne, lige overfor "1,7 km. til Acebuchal" skiltet. Her er der en lille vigeplads, hvor man fint kan holde. Turen er en rundtur og vi kommer igennem Acebuchal hen imod slutningen. Vi går hen ad grusvejen "indad" imod de flotte bjerge. Der, hvor en vej til venstre fører nedad imod Acebuchal, fortsætter vi blot lige ud og bliver på denne fine vej, som slynger sig langs med kanten af bjerget nærmest helt uden højdemeter. Når vi har gået nøjagtigt 5,2 km. på denne vej kommer vi til et sted, hvor vi møder et GR 249 (Gran Senda de Málaga) skilt. Her drejer vi af til venstre og nu går det nedad. Stien er fint markeret og efter ganske kort tid står vi nede i bunden af den seng, som Arroyo (bæk) de Acebuchal løber i, når det ellers regner. Vi går nu på sand / grus på en rigtig "rambla" (som betyder sand på arabisk), indtil vi når frem til landsbyen. Stien er omkranset af nerier og er en sand fryd at vandre på. På et tidspunkt passerer vi en kalkbrænderovn på venstre hånd, men inden længe har vi Acebuchal lige ud for næsen. Hvis man ikke har madpakke med, kan man passende spise i restauranten, og hvis man har madpakke med, bør man i det mindste spise restaurantens fine, hjemmelavede is til dessert. Derefter vandrer man blot ad kørevejen ud og op fra Acebuchal, indtil man genser sin bil. En skøn, nem og smuk vandretur.

Tur 2:

Den anden vandretur er lidt kortere og mere naturmæssigt varieret. Ja, faktisk opdagede vi den ved en tilfældighed, og jeg kan ikke få armene ned over denne helt skønne tur på 7 km., som er en rundtur med ca. 340 højdemeter. Turen starter nede i Acebuchal, og man kan passende parkere lige der, hvor flodsengen kommer ud på højre hånd. Man vandrer nu op ad flodsengen, som er dejlig skyggefuld og fyldt med blomster. På dette stykke følger vi Gran Senda de Málaga (GR 249) og vi ser nogle af afmærkningerne. Efter ca. 1 km. begynder stien at kravle opad, idet den går op for at mødes med grusvejen, som vores første vandretur gik ad. Så snart vi kommer op på grusvejen, drejer vi til venstre, og nu går det lystigt nedad et par 100 m. Snart passerer vi en lille slugt, hvor vejen er totalt skyllet væk. Man plejer at kunne køre forbi her i en 4X4, men nu er det helt umuligt for

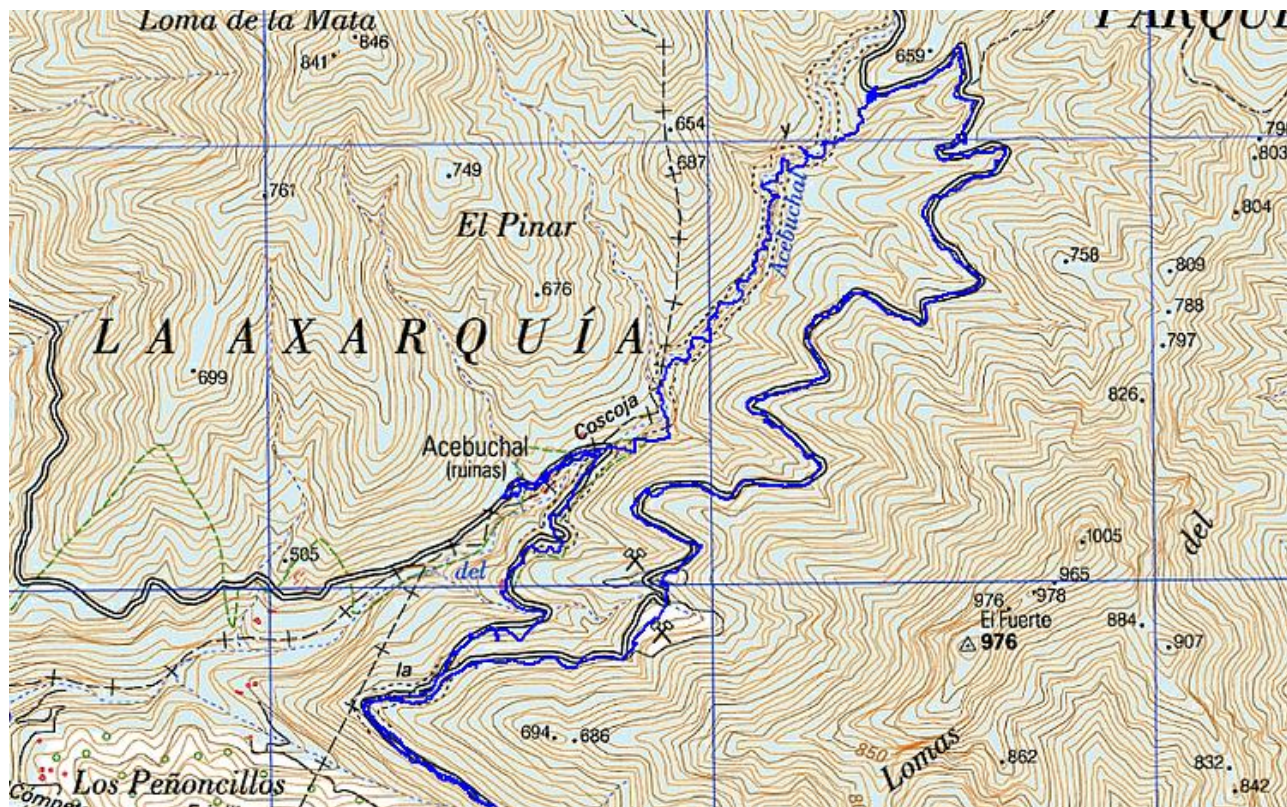
andre end fodfolket at passere. Lige her, hvor vejen er væk, ligger ruinen af Venta Cebolleros, en tidligere kro / overnatningssted for muldyrdrivere.

Ved ventaen tager vi vejen, der går opad på venstre hånd og denne vej fører op til passet Puerto Paez Blanca, som ligger i 750 moh. Når vi har kæmpet os op til passet stopper vi op og beundrer det helt enestående landskab. Ovre mod øst kan vi se bjerget El Cisne (svanen – bjergets form kan med lidt god vilje godt ligne krumningen på en svanehals), på hvis top og sider "de røde" skjulte sig under og efter borgerkrigen. Man kan godt vandre derop ad en svær sti, men det må blive en anden god gang.

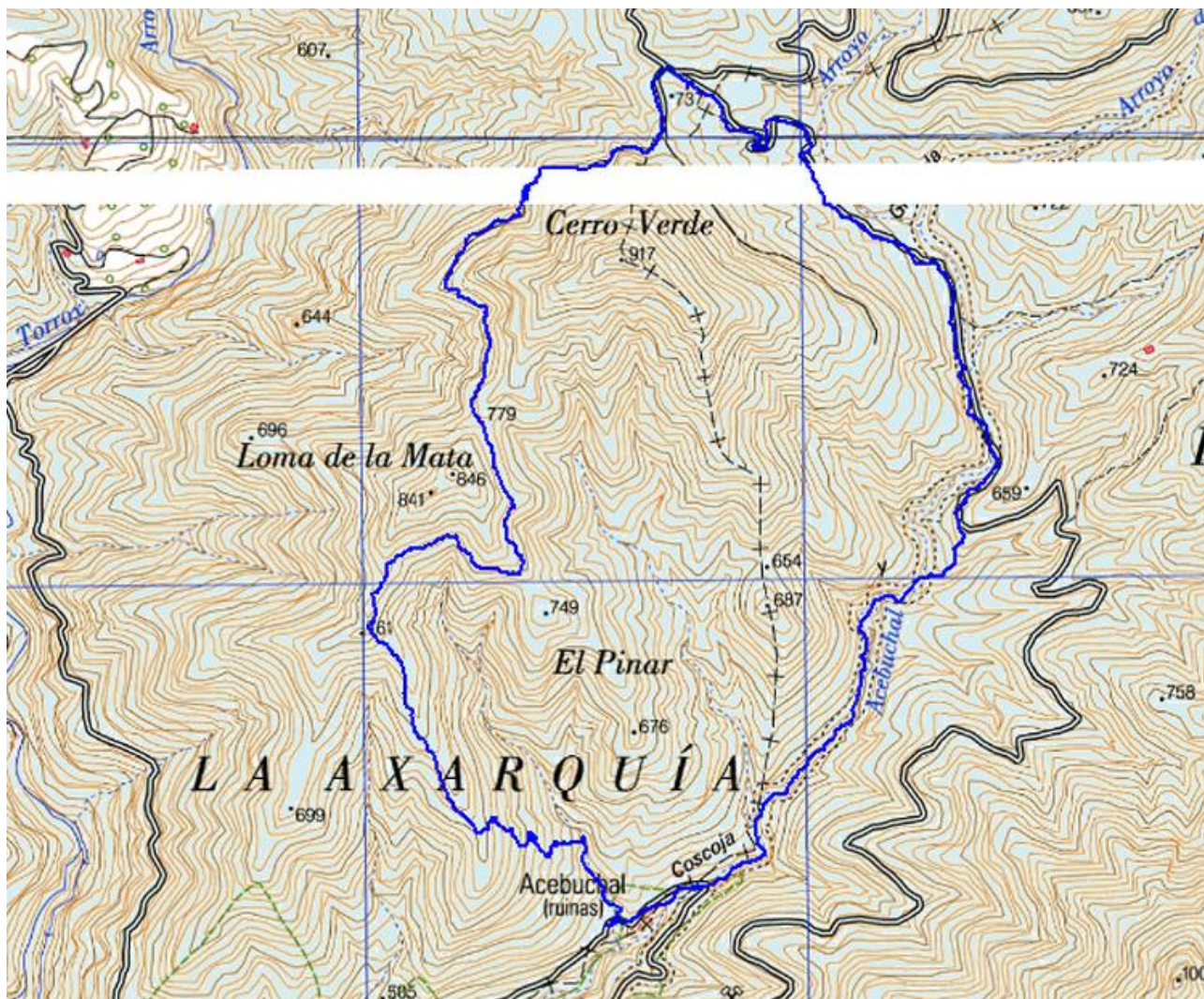
I dag drejer vi til venstre ad en fin sti og det skal lige nævnes, at hvis man fortsætter lige ud ad grusvejen efter Puerto Paez Blanca kommer man efter lidt af en ørkenvandring til Cómpeeta. Læg mærke til, at der her, hvor vi drejer til venstre, står en afmærkningspæl med et hvidt og rødt kryds, der antyder, at GR 249 (Gran Senda de Málaga) ikke går den vej. Men det er altså den vej, vi skal, men vi må stoppe op af og til for at beundre den helt fabelagtige udsigt. Inden længe snævrer vejen ind til en sti. Den begynder nu at stige opad imod et lille pas på venstre hånd. Så snart vi kommer op til passet får vi landskabet mod øst at se, så nu har vi udsyn hele vejen rundt. Stien fortsætter nu i sydlig retning, og det er lige sådan en sti, som jeg er helt vild med. Den går midt på en bjergside, og er blevet anlagt engang, for det er tydeligt, at det er en fin anlagt sti og ikke blot en dyreveksel. Stien er markeret med blå pletter og varder, og hvis jeg skal give stier stjerner, får denne 5 af slagsen. Let at gå ad, begrænsede stigninger, velafmærket og med fantastisk udsigt. På et tidspunkt kommer stien op på en lille ryg, hvor der står et ensomt kæmpestort fyrretræ. Den går nu lige ud for en stund for derefter blot at gå ned til venstre igen. Blot følg stien og de blå mærker. Lidt efter at stien er begyndt at gå nedad i sydøstlig retning, kommer man til en gaffel, hvor der ingen markeringer er. Her skal man tage stien til venstre, som nu går ret stejlt ned ca. 100 m. Husk derfor stove. Inden længe står man i en lille flodseng (bæk), som udmunder lige der, hvor ermitaen i Acebuchal ligger. Hurra for en fed rundtur på 7 km. Nu er det så bare om at dreje til venstre for at komme hen til restauranten, hvor man kan få læsket ganen.

Se kort over de to ruter på: www.elsebyskov.com

Acebuchal runde fra skilt - 9,3 km.

Superunden ved Acebuchal på 7 km.

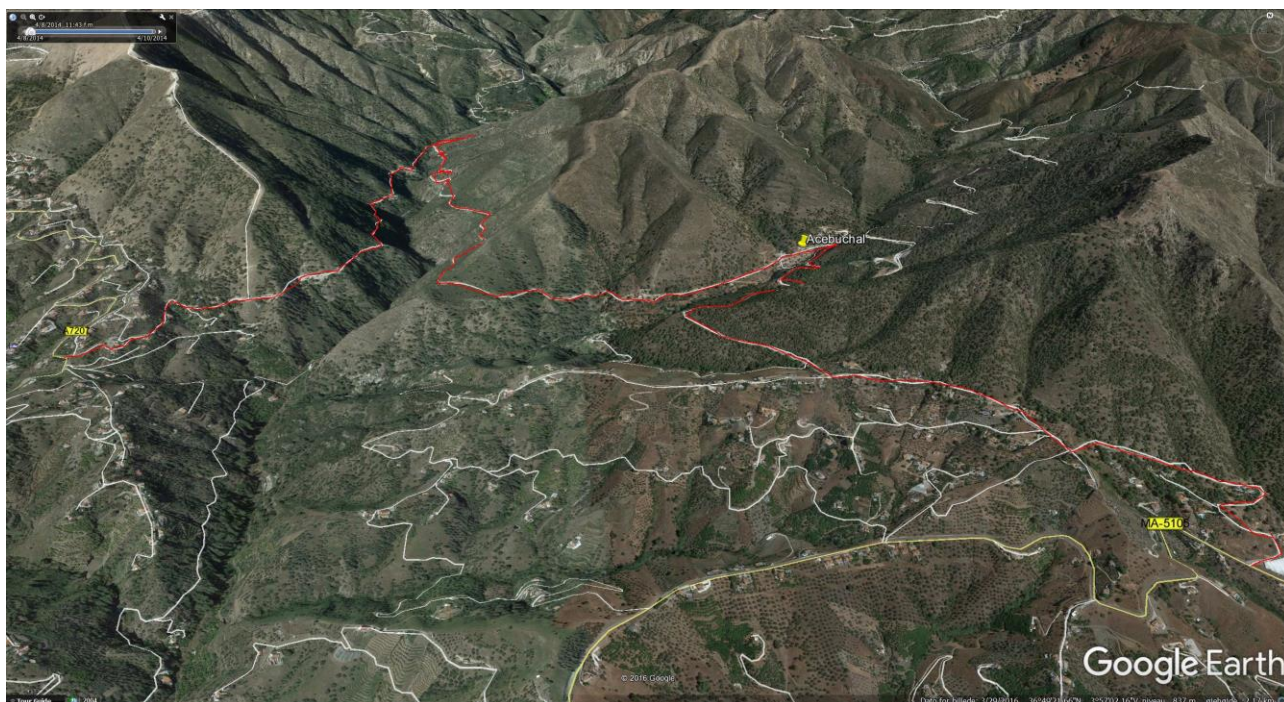

Køreturen til Acebuchal

Acebuchal ligger på den gamle vej melle3m Frigiliana og Competa

Kommer man fra Frigiliana kører man mod Torrox ad Ma105 og drejer skarp til højre som vist på kortet. Køreturen er 3,5 km ad særdeles smalle veje, der i begyndelsen er belagt med beton og resten af vejen til Acebuchal er jordvej.

Kommer man fra Torrox – Competa vej A-7207 drejer man skarpt til højre som angivet på tegningen. Vejen til Acebuchal er 6,5 km sten og grusvej, som kun på en god dag og med meget lav hastighed kan passeres med en almindeligt personbil.

Bar El Acebupal

Competa - Fragiliana Ruten

Abrimos 364 días al año de lunes a domingo.

A partir del día 1 de Julio hasta el martes 30 de Septiembre nuestro horario será de 10 a 17h Lunes y martes.
Y de 10 a 17h y 19 a 22h miércoles a domingos.

barelacebuchal@gmail.com

El Acebuchal – den skjulte by

af [Stine Halmind](#)

24. okt 2013 (Opdateret 8. okt 2015)

i [FrigilianaKulturLandsby](#)

Kært barn har mange navne. Landsbyen Acebuchal er kendt som blandt andet "Den fortabte by" og "Spøgelsesbyen" – el Pueblo Fantasma.

Acebuchal er en fantastisk smuk landsby beliggende i hjertet af nationalparken Sierras de Tejeda, Almijara y Alhama, som udgør den naturlige grænse mellem provinserne Málaga og Granada. Byen ligger ca. midt mellem [Frigiliana](#) og [Competa](#).

Hvis du er på ferie i området, er Acebuchal en oplagt mulighed for en dagstur. Den byder på spektakulære udsigter, lækker mad og chancen for at lukke verden ude for en stund, da tiden synes at være gået i stå i dette idylliske åndehul.

Historien om Acebuchal

Acebuchals historie er mildest talt turbulent.

Byen blev grundlagt i det 17. århundrede på muldyrruten mellem Granada og Malaga og har til alle tider fungeret som mellemstation for handelsrejsende, der søgte husly og friske forsyninger.

Som så mange andre byer i Axarquía-området, blev Frigiliana og Acebuchal hårdt ramt af den spanske borgerkrig (1936-1939).

Frigiliana erklærede sig 'rød' (forkæmper for republikken) i juli 1936. Fascisterne generobrede dog hurtigt byen i februar 1937 og hævnedes sig på enhver, de mistænkte for at være kommunist.

Et brutalt styre og henrettelser uden rettergang drev mange af landsbyens beboere ud i de omkringliggende bjerge, hvor de dannede en venstreorienteret guerilla-bevægelse kendt som de spanske Marquis. Gruppen blev ledet af José Muñoz Lozano, også bare kendt som **“Roberto”**.

Da den spanske borgerkrig endte i 1939, satte Franco sig for at udrydde enhver rest af modstandsbevægelsen, og Marquis blev hans første mål.

Der fulgte en blodig guerrillakrig mod den paramilitære Guardia Civil, som fortsatte ind til 1952. Frigiliana og Acebuchal lå lige i skudlinjen, og beboerne blev generet fra begge fronter.

Landsbyen var længe under mistanke for at give husly og mad til guerrillasoldaterne, og i sommeren 1948 beordrede myndighederne beboerne i Acebuchal (omkring 200 personer) til at forlade deres hjem.

El Zumbo's livslange drøm

"Spøgelsesbyen" Acebuchal lå forladt hen frem til 1998.

Dét år besluttede en mand - **Antonio "El Zumbo"** - at forfølge sin livslange drøm om at vende tilbage til Acebuchal, hvor han genopbyggede landsbyen stykke for stykke.

Resultatet er intet mindre end storslået. Især når man tænker på, at alt er bygget ved håndkraft, og der hverken var elektricitet eller rindende vand før år 2003.

Antonios familie driver i dag et hotel og en populær restaurant i Acebuchal. Maden er spektakulær, og de fleste af råvarerne er produceret lokalt. Salaterne er yderst delikate, ligesom de hjemmebagte brød, hjemmelavede desserter, is og familiens olivenolier. Husets specialitet er vildt, og de serverer både vildsvin, kanin, rådyr, and og lam. Et måltid mad i familiens restaurant kan absolut anbefales.

Det er vigtigt at medbringe kontanter, da det i Acebuchal ikke er muligt at betale med kreditkort. Priserne er rimelige, men præget af at restauranten er det eneste spisested i miles omkreds. For 30-50 euro kan to personer spise godt.

Restauranten er lukket om mandagen, og det er altid en god idé at ringe i forvejen til Antonio +34 650617901 eller +34 666790895 (sønnen, der også hedder Antonio, taler flydende engelsk) - se også deres [hjemmeside](#).

At slendre omkring i Acebuchals gader og besøge det lille landsbykapel er som at rejse tilbage i tiden. Der hersker en helt særlig ro, og muldyr og æsler er stadig et almindeligt syn.

Naturelskere vil også elske dette sted. Acebuchal byder på fantastiske vandreruter, og området har et usædvanligt rigt dyreliv med bl.a. vildsvin.

Fabrica de la Luz

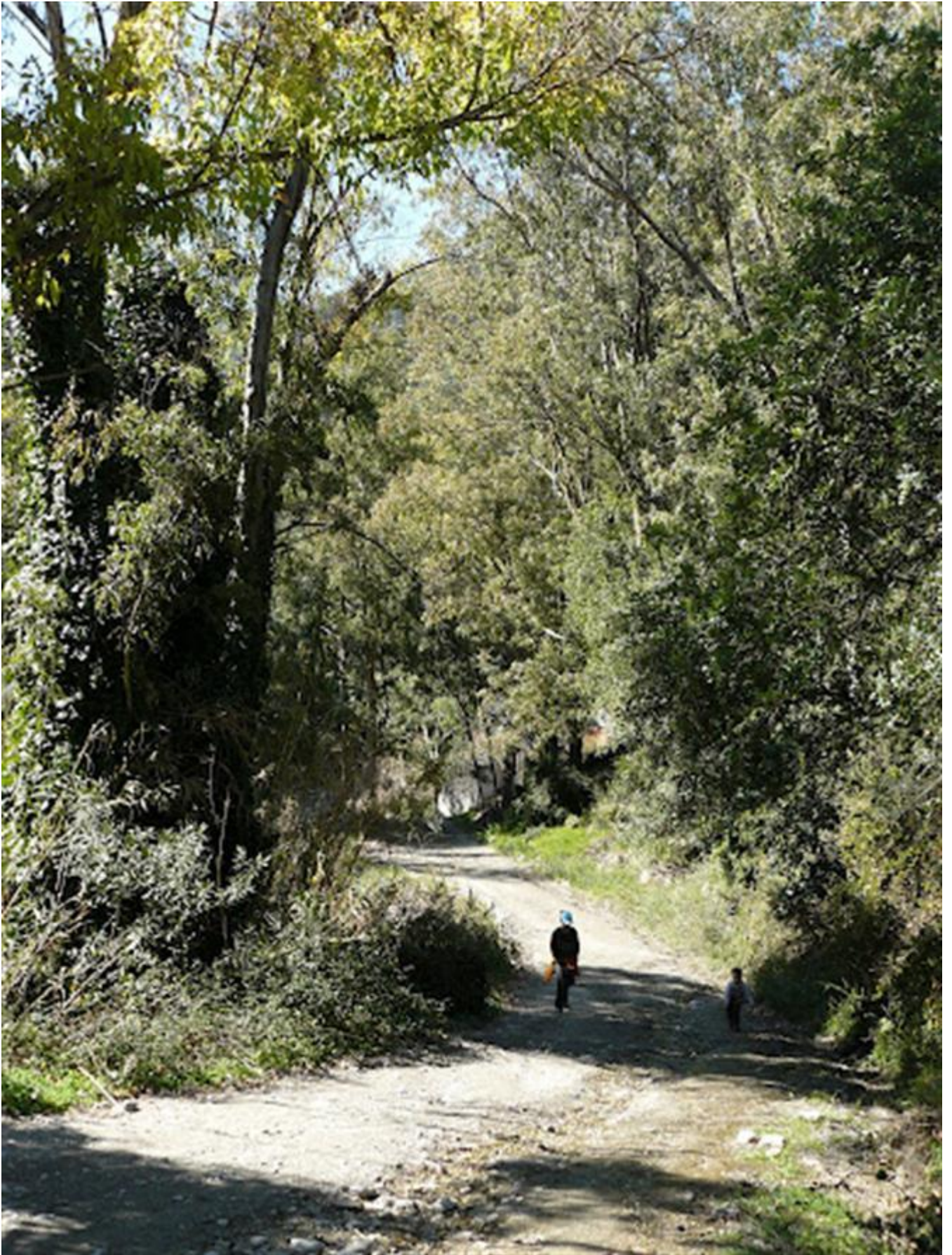
For de mere eventyrlystne er en tur til Fabrica de la Luz (III) den perfekte udflugt, og du finder ikke et mere idyllisk sted at holde picnic.

Turen fra Acebuchal til Fabrica de la Luz går via fire kilometer skovsti.

Stierne er udmærkede og brede nok til en almindelig bil, men visse steder er de smalle og i dårlig stand - det er ikke en tur for de sarte, eller for folk der ikke er vant til at køre under sådanne forhold.

Turen ned til Fabrica de la Luz er ligetil, men turen op igen kan føles lang, især om sommeren (husk at medbringe rigeligt vand!).

Fabrica de la Luz er en sand lille oase midt i nationalparken. Der er mere stille end i den beslægtede Fabrica i Canillas de Albaida.

Der er adskillige bjergsøer og små vandfald, der frister til en kold dukkert i sommervarmen. Vandet er meget rent og kan endda drikkes.

Andalusiens myndigheder, Junta de Andalucia, har erklæret stedet for 'Area recreativa' - rekreativt område -, og der er derfor gode faciliteter, bl.a. mulighed for at grille.

Det er tilladt at campere, dog kun med forudgående tilladelse.